

Arbejde. Derved var hele dette Spørgsmaal kommet ind i en naturlig Gænge, og hvis man bare var blevet derved, var vi sikkert i Dag blevet fri for meget af det, vi taler om, og for en hel Del Stridigheder. For Kontrollen med de arbejdsløse — det tillader jeg mig at paastaa — kan ikke føres bedre, end den føres af Kasserne selv, naar de arbejdsløse er nødt til at møde daglig paa Kontoret til Kontrol i Arbejdstiden for at godtgøre, at de er arbejdsløse. Det siger sig selv, at der ikke vil kunne ske ret meget udenom Kasserne; thi da disses Medlemmer nu betaler 4—5, ja, op til 7 Kr. i Kontingent om Ugen for at hjælpe deres Kammerater, er de selvfølgelig i høj Grad interesserede i, at de arbejdsløse ikke arbejder eller tilvender sig uretmæssige Understøttelser af Kasserne. En bedre Kontrol end den, som føres gennem disse Kasser, kan der, som sagt, ikke anvises.

Imidlertid gaar Sagen videre. Arbejdsgiverne ser med en vis Fortrydelighed paa de Anvisninger, der sker fra Arbejdsløsheds-kasserne. Under en eller anden Lønbevægelse skal det vist være sket, eller er det sket, det er muligt, at man har søgt at hindre de Arbejdsgivere, der var i Konflikt med deres Arbejdere, i at faa den Arbejdskraft, de søgte. Dette gav saa Anledning til, at Arbejdsgiverne for nogle Aar siden drog til Felts mod disse i Forbindelse med Arbejdsløsheds-kasserne staaende Arbejdsanvisningskontorer og forlangte, at der skulde indrettes en offentlig Arbejdsanvisning. Det er ikke Arbejderne, der har forlangt den; Kravet er kommet fra Arbejdsgiverne. Man imødekom saa dette Kray og fik indrettet Centralanvisningskontoret her i København, i 1913 var det vist. Dettets Ledelse bestaar foruden Direktøren af et Tilsynsraad, af hvis Medlemmer 6 er valgt af Københavns Kommune og 4 af Indenrigsministeriet efter Indstilling fra Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund. Under Ledelse af Direktøren, der tillige er Formand for Tilsynsraadet, er der saa efterhaanden tilvejebragt den Udvikling af Arbejdsanvisningen, som raader i Dag. Naar det nu siges, at den er meget dyr, saa maa dette erkendes. Jeg har indrømmet det før. Den er meget dyr, den er for dyr, men det kan ikke nytte, at man vil give Arbejderne Skylden, for det er ikke Arbejderne, der har ønsket denne Anvisning; Kravet er, som sagt, kommet fra Arbejdsgiverne. Naar man nu har et saadant Anvisningskontor, forekommer det mig rimeligt, at man ogsaa søgte at gøre det til det, som det skulde være, og lod det tage andre

Opgaver op end lige akkurat at anvise Arbejdere indenfor Industri og Haandværk, f. Eks. overdrog det at anvise Tjenestetyende, forhyre Søfolk o. s. v.; men det har man altsaa ikke villet. Medens man nu bevarer disse store Udgifter, som i Aaret 1920—21 er anslaaet til 542 893 Kr., saa kunde man, hvis man var blevet ved den Ordning, som efterhaanden havde udviklet sig, have sparet alle disse mange Penge. De statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser kan udmærket godt selv anvise Arbejderne til de forskellige Arbejdsgivere og gør det med den største Glæde og ganske upartisk. Men nu er man altsaa heller ikke en Gang tilfreds med den Ordning, man fik. Man blev ikke ved den Ordning, der indførtes, i Stand til at komme udenom Arbejdsløsheds-kasserne. De fleste af disse har deres Kontor i København ude omkring i Byen, og Loven indeholder da ogsaa en Bestemmelse om, at ogsaa andre Kontorer end netop Centralanvisningskontoret kan anvise Arbejde. Mellem Anvisningskontoret og Arbejdsløsheds-kasserne har man tilvejebragt den Ordning, at Arbejdsløsheds-kasserne, hver Gang en Mand bliver arbejdsløs, skal melde det til Centralanvisningskontoret, der udsteder et Kort til dette Brug. Alle disse Kort har man staaende i Kartoteket i Centralarbejdsanvisningskontoret, og naar saa en Arbejdsgiver skal have en Arbejder og ringer til Arbejdsanvisningskontoret, maa man derfra igen ringe til vedkommende Arbejdsløsheds-kasses Kontor for at faa Arbejdet anvist der. Centralarbejdsanvisningskontoret er med andre Ord et helt Omsvøbsdepartement, som koster en hel Masse Penge. I Virkeligheden er det de forskellige Arbejdsløsheds-kasser, der foretager Anvisningen.

Men nu er Arbejdsgiverne heller ikke tilfredse dermed. Nu vil man videre. De Tanker, der er nedlagt i Lovforslaget, som det er vedtaget i det andet høje Ting, er Arbejdsgivernes. Det fremgaar af den Skrivelse, der foreligger fra Arbejdsgivernes Repræsentanter i Tilsynsraadet. Og hvad gaar denne Bestemmelse da ud paa? Gaar den kun ud paa Kontrol med de arbejdsløse? Nej, det gør den ikke, den gaar langt videre. Man taler om Kontrol med de arbejdsløse og forlanger, at de skal forsynes med Kontrollkort, som skal udleveres til Arbejdsgiveren og af denne sendes til Arbejdsløshedskontoret som Bevis for, at vedkommende har faaet Arbejde. Men Bestemmelsen gaar i Virkeligheden langt videre, idet den tager Sigte paa, at alle 300 000 Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne skal forsynes med saadanne Kontrollkort. Men saa